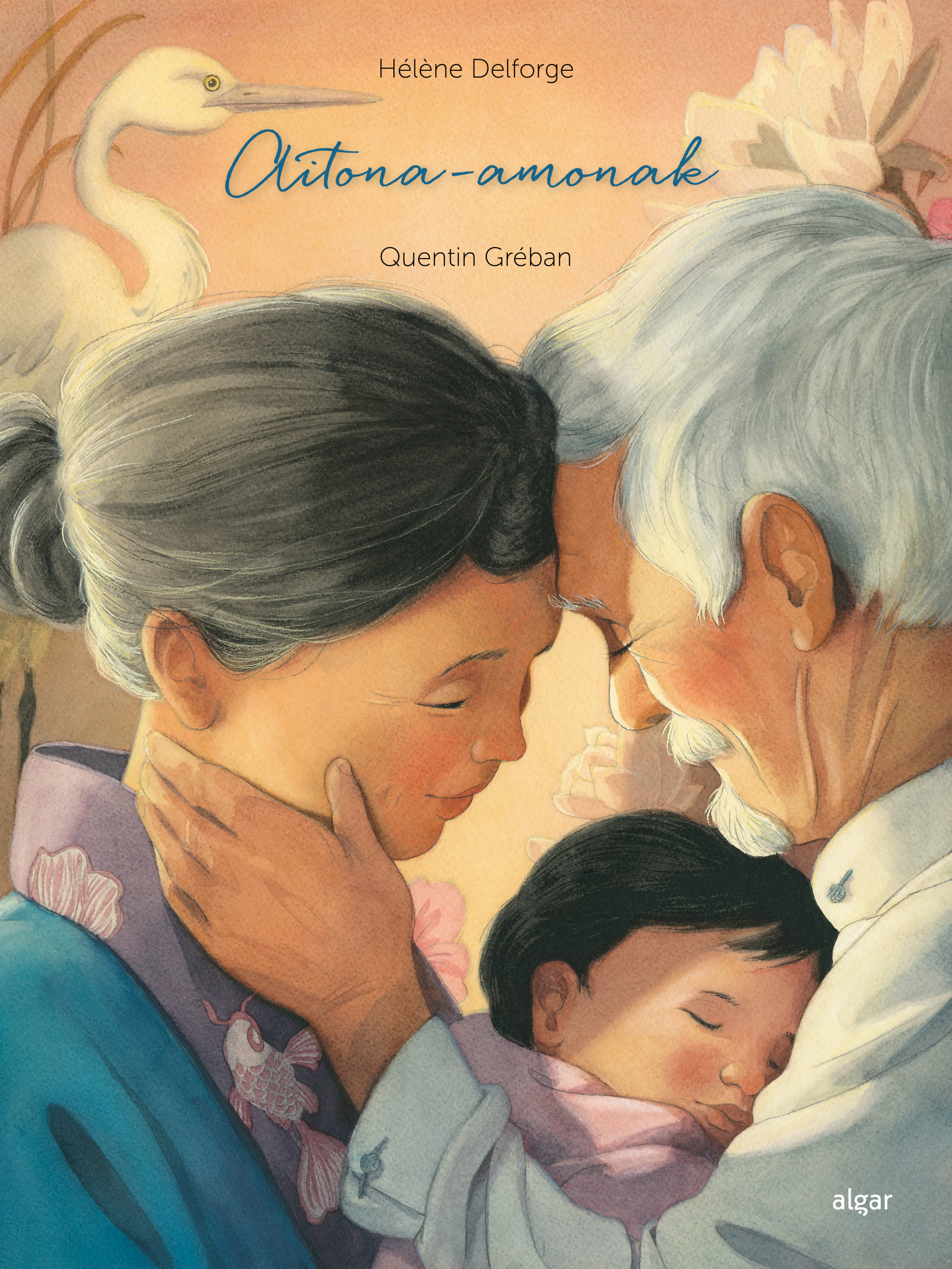

Hélène Delforge

Clitona-amonak

Quentin Gréban

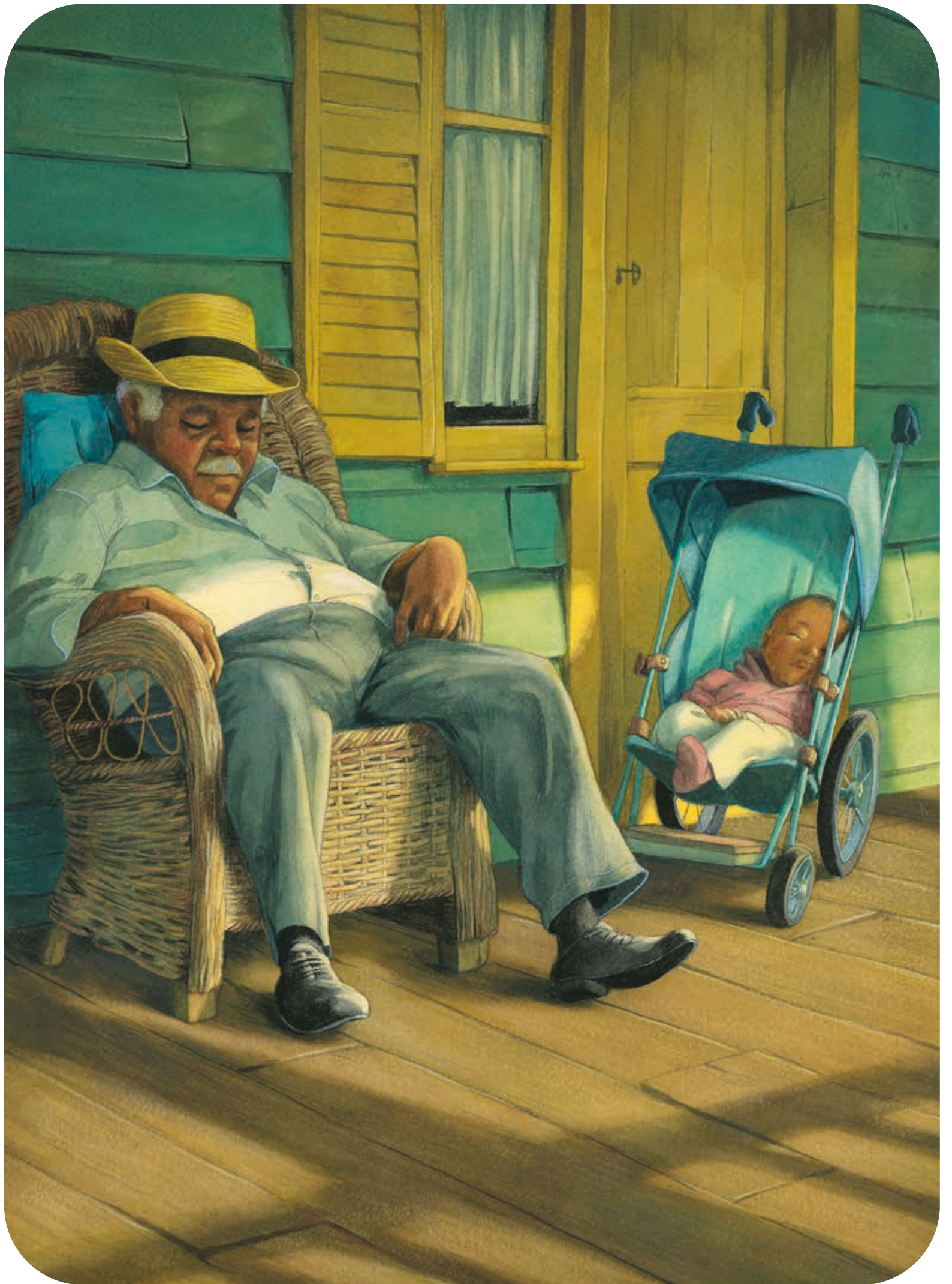

algar

Ohe azpiko munstroak harrapatzeko gai izan nintzen.
Harrapatu egin nuen askaria kendu nahi zizun eskuluzea.
Bainuontziak tantarik tanta betetzen ziren,
baina nik argitu egin nuen jarioaren misterioa.
Zazpi metroko txakur puskak,
horiek ere beren gordelekuetan harrapatu nituen.
Izarrak izendatu nituen
(zurea barne, han goian, Hartz Handiaren eskuinean).
Txabolak eraiki nituen, eta barneko oheak.
Eskolara, nire espazio-ontzian eraman zintudan.
Heroia izan nintzen.
Zure heroia.
Eta gero...
Ados, ez nuen trigonometriaren sekretua ezagutzen,
eta nire musu magikoak ezin zuen beso hautsia sendatu.
Hazi egin zinen.
Heroi kapa tarratatu zitzaidan.

Baina gaur berriro ere jantzi dut.
Beste botere bat daukat orain.
Lortu dut lokartzea
gauean batere lorik egin ez duen zure haurtxoa.
SuperKuluxka naiz orain.
Zurrungan eta kulunkan dakien Heroia!

Bere besoetan, horra hor azken biloba.
Beragandik datorren hogeita hamargarrentxo.
Beti ondoan izango duena.
Beti laguntzeko prest.
Beste gainerakoek bezala.
Beharbada ez hainbeste denborarako.
Baina nori axola zaio denbora.
Haziak ereingo ditu.
Laztan ñimiñoak.
Uste sendoak.
«Esan maite zaitut».
«Entzun eta ulertu».
«Zorionaren oroitzapena, hori ere zorionekoa».
«Gogoratu oso handiak direla
haurren pena txikiak».
Urtebetetzean, «zorion» gutun bat idatzi dio.
Baina datarik gabe.
Bizitza osorako balio duena.

